



FÉNYSUGÁR A LELKEDNEK

HÍVÓ SZÓ

I. ÉVF. 8. SZÁM 2012. NOVEMBER - DECEMBER
(Alapítási év: 2002)

HITÉLETI HAVILAP

ÜNNEPEKRE VÁRVA



**Áldott Karácsonyt,
Kegyelmekben Gazdag, Boldog
Új Esztendőt Kívánok Minden
Kedves Olvasónak !**

Zolnai Mihály

KARÁCSONY ÉJJELÉN

Karácsony éjjelén
A Szentlélek életre kél,
A havas táj fölött száll,
S boldogság jár, ahol ő szállt.

Karácsony éjjelén
A Szentlélek messze száll,
S fehér táj vár rá, hol van ő,
Nincs szívében bú s bánat.

Karácsony éjjelén,
A szeretet ünnepén,
A Szentlélek jár köztünk,
S boldogsága áthat ránk.

A közelmúltban egyházi életünkben lezártunk egy esztendőt, és elkezdődött egy új, reményeink szerint békésebb év. Noha a polgári évből még hátra van egy hónap, mi már lélekben készülhetünk erre a csodálatos ünnepkörre, ami még ránk vár. Hamarosán elkezdődik az adventi időszak, amely felkészülést, várakozást jelent. Nagyon fontos, hogy lélekben hogyan készülünk erre az időszakra. Lehet, hogy fáradtak és kimerültek vagyunk lelkileg, mert életünk tele van kihívásokkal, sorsdöntő helyzetekkel, amelyekben fontos döntéseket kell hoznunk. Ez az Adventi időszak nagyon jó alkalom arra, hogy kicsit lecsendesedjünk, megpihenjünk lelkileg. Ilyenkor elgondolkozhatunk azon is, hogy mi is az életünk értelme, és hogy mit is jelent a Jó Isten életünkben. Lehet, hogy az év folyamán sokat szomorkodtunk bizonyos okból kifolyólag, az is lehet, hogy dolgaink nem úgy alakultak, ahogy mi szeretnénk volna. Lehet hogy csalódások, kudarcok érték bennünket, amiket nagyon nehéz feldolgozni, és mély sebet hagytak a lelkünkben. De egy dologban biztosak lehetünk. A Jó Isten velünk volt minden nehézségünkben, velünk együtt szenvedett, és próbált nekünk segíteni, csak sajnos mi nem mindig halljuk meg hívó szavát. Csak rajtunk múlik az, hogy lélekben mennyire tudunk felkészülni a Megváltó születésére. A mai világban sok minden felboríthatja lelki békénket. Sokféle információ ér minket nap mint nap, negatívak és pozitívak s ezek nagy hatással vannak a lelkiállapotunkra. Hajlamosak olyan dolgok miatt aggódni, amelyek nem biztos, hogy be fognak következni. Minden hatalom a Jó Isten kezében van, és csak ő dönt életünk felett. Csak egy feladatunk van ezen a földön, az, hogy éljük az életünket. Élünk egy más életet, mint a többség. A mi életünk példaképe legyen Jézus Krisztus. Szeressük egymást testvéri szeretettel, és figyeljünk oda egymásra. Ezt, így Karácsony közeletével könnyű megtenni, meg jól is hangzik, de ha eltelnék az ünnepek ezekből az igyekezetekből vajon mi marad meg? Minden csak rajtunk, és a hozzáállásunktól függ, a jövőnk csak úgy fog alakulni, ahogyan azt mi tevézzük, csak ne felejtünk segítséget kérni mindenhez a Jó Istentől. Befejezésül szeretnék kívánni mindenkinek áldott Karácsonyt, és békés boldog új esztendőt!

Peres Hunor



**AZ ADVENT TÖRTÉNETE**

Szabadi Lívía

Évszázadok óta gyulladnak fel az adventi koszorú gyertyái az otthonokban. A szeretet ünnepének érkezéséig egy egész hónapunk van arra, hogy fénybe öltöztessük a lelkünket. De vajon tudjuk-e, hogyan alakult ki az advent? Mikor készítették az első adventi koszorút és a csokikat rejtő naptárakat? Az advent története egészen az 5. századig nyúlik vissza. A karácsonyt megelőző böjti idő volt, amely Szent Márton ünnepével kezdődött, november 11-én. Történelmi források arra utalnak, hogy maga az advent ünnepe Galliában keletkezett, majd a 6. században Róma is átvette, és a böjti időből öt liturgikus hét lett. VII. Gergely pápa végül négyre redukálta az adventi vasárnapok számát. Az advent négy hete a Messiás születése előtti várakozást idézi, felkészülés a karácsonyra és Krisztus második eljövételére. Csönd, elmélkedés, imádság, bűnbánat jellemzi ezt az időszakot a vallásos emberek életében.

Az adventi koszorú

Az első adventi koszorúról 1860-ból maradtak fenn írásos emlékek. A berlini árvaházban Johann Heinrich Wichern evangélikus lelképásztor az ünnep előtt gyertyákkal díszített, kör alakú, abroncsos csilláron jelezte a még karácsonyig hátralévő időt. Az árvaházban annyira türelmetlenül várták a karácsonyt, hogy ezzel akarta kicsit könnyíteni az utolsó nap izgalmát. A román kori templomokban is voltak már körscillárok, de a múltó idő jelzése meggyújtott gyertyákkal csak később jelent meg. Fenyőkoszorút kezdtek használni erre a célra világszerte. Az adventi koszorút Németország északi részén kezdték készíteni, majd Ausztriában is népszerűvé vált, a katolikus lakosság körében is. Hazánkban a második világháborút követő időben vált szokássá templomokban, középületekben, otthonokban adventi koszorút a csillárra függeszteni vagy asztalra tenni.

A négy gyertyát egyenként, vasárnaponként gyújtják meg. A rajta lévő gyertyák a karácsony előtti vasárnapok liturgikus színeiben jelennek meg a hagyománytisztelőknél. A négy színt a legenda négy angyalhoz köti: Négy héttel karácsony napja előtt egy kék köpenyes angyal érkezik az emberek közé. Második vasárnap egy piros köpenyes angyal követi, nagy kehellyel. Tiszta szeretetet gyújt a lelkekből. A harmadik égi teremtmény fehér fénysugárral érkezik, és érintésére szeretetet, boldogságot és békességet éreznek az emberek. Végül egy lila palástú angyal jelenik meg a Földön, lanttal a kezében. Dalát csak a tiszta lelkűek hallhatják, de hatására a földben pihenő magok is felébrednek, hogy tavasszal kihajtsanak.

Forrás: www.hotdog.hu**ADVENTI ÜZENET**

Felhőnyaláb havas ölen,
fenyveseknek öröközldjén
jég-szürkére kopott világ
megváltóért némán kiált.
Gyenge, kába és erőtlén
lelke méla merengőben,
várja azt, ki megszabadít,
kit hatalom el nem vakít!

Könnyes arcú nehéz év ez...
Fájó szívek összeérnek,
ha majd együtt esünk térdre,
várunk mind a születésre,
a csodára, a varázusra:
Isten egyszülött fiára,
az imára, egy csöpp fényre,
életünkben a reményre.

Esti csendben, asztal körül,
családos, ki másnak örül,
ki gyertyát gyújt a sötétben,
ki hálát ad a nagy égnek,
ki mondja azt, hogy köszönöm,
kit el nem érhet a közöny,
ki szeretetét adja át,
ajándék helyett önmagát!

ÉLJ ISTEN TERVE SZERINT!

„Az isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való...” (2Péter 1:3)

A Biblia azt mondja: Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való... Éppen ezért minden igyekezetekkel törekedjete arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlenek, sem természetlenek.” (2Péter 1:3,5-8). Íme, tíz szentírási alapelv segítségül arra, hogyan lehet Isten eltervezett szándéka szerint élni: 1) Vigyázz, mit mondasz! Kevesebbet beszélj, többet gondolkozz, és az emberek tisztelni fognak. 2) Óvatosan bánj az ígéretekkel, de ha valamit már megígértél, azt tartsd meg, és az emberek bízni fognak benned. 3) Ne mulassz el egyetlen lehetőséget sem arra, hogy valami kedveset mondj, mert egy napon majd örömmel tekinthetsz vissza erre, nem pedig azon bánkódva, hogy nem tetted meg. 4) Őszintén érdeklődj mások sorsa felől, hallgasd meg őket figyelmesen, és mutasd meg, hogy értékeled őket! 5) Légy derűs, vidám! Ne panaszkod folyton fájdalmaidat, mindenkinek vannak problémái. Vannak olyan emberek a közeli kórházban, akik szívesen cserélnének veled. 6) Légy nyitott a dolgok megismerésére, próbálj minden elérhető információt beszerezni! Vitasd meg a kérdéseket, de ne vitatkozz! Tanuld meg, hogy lehet egyet nem érteni és mégis kedvesnek maradni! Add meg másoknak az ártatlanság vélelmének jogát! 7) Vedd el a kedvét a pletykálkodóknak, ez romboló magatartás! 8) Légy tapintatos mások érzéseivel! Ha így teszel, bölcsnek fognak tartani. 9) Ne figyelj oda a rólad szóló rosszindulatú megjegyzésekre! Éljen úgy, hogy senki se higgyen nekik! 10) Ne aggódj amiatt, hogy kiej az érdem, csak add a tőled telhető legjobbat, és légy türelmes! Isten mindent feljegyez, és Ő megjutalmaz!

Forrás: www.maiige.hu

**SZERETET**

Odakint a hó apró csillagszemei, mint egy selyemfüggöny hullottak a jeges útra. Alig volt valaki az utcán, mindenki a szoba kellemes melegéből figyelte az ide-oda ingázó hatalmas pelyheket. De talán nem is meglepő hogy senki nincs az utcán. Karácsony este van.

Mindenki a fenyőillattal körüldengett szobákban beszélget, üldögél, kinek mihez van kedve. A hatalmas masnival és szalaggal átkötött színes dobozok már a fa alatt hirdették az este közeledtét, az ajándékbontás idejét, s a másik ember megajándékozását egy kis szeretettel, amit egész évben gyűjtögettünk, hogy ezen a napon kicsit többet adjunk, mint mások.

Az egyik ablakon betekintve az utcáról egy nagyobb családi kört láttam, akik felszabadultan és vidáman beszélgettek. A gyerekek a fa körül igyekeztek kitalálni vajon kié lesz a nagyobb doboz, kié a kisebb, és vajon mi lapulhat a színes csomagolók alatt, ami már önmagában is magára vonta a figyelmet.

Mindenki ámulva nézte a karácsonyfa színes égőinek kellemes villódzását, nem gyorsan váltakozott, csak éppen úgy, hogy az ember lelkét jó érzéssel, szépséggel töltse el ne pedig kellemetlen zavaró fényjáték legyen az egész. Egy apró kislány ült a fa alatt alig lehetett 4 talán 5 éves s potyogtak a könnyei. Édesanyja odalépett hozzá és megkérdezte:

- Mi a baj Lili?

A kislány csak tovább pityergett s könnyeivel eláztatta a kezében lévő zsebkendőt. Halkan szipogva mondta:

- Anya hozzám miért nem jön soha a Jézuska?

Az édesanya gyengéden simogatta a kislány hosszú barna haját és okos kis buksiját.

- De hiszen már itt járt! Nézd, ő hozta ezt a rengeteg ajándékot!

- Ne pityeregi Lilikém!

Nem, nem járhatott itt! Mert én nem ezt kértem karácsonyra! Amit én kértem nem lehet becsomagolni! Én azt kértem, hogy Peti gyógyuljon meg!

Az anya lelke zavarodottságában igyekezett megnyugtatni a kislányt, de ott belül tudta, hogy mindez igaz.

- De hiszen Petinek semmi baja. Honnan vetted ezt?

- Az apuval erről beszélgettünk a múltkor, hogy be kell vinni a kórházba.

- Akkor nem arról beszéltünk! Nyugodj meg Lilikém!

A kislány lassan-lassan elhitte édesanyja szavait s a sírást is abbahagyta. Peti is a fa előtt ült. Figyelte az égők fényjátékát. Ő már 15 éves volt. Képes volt felfogni mindazt, ami vele történik. Tudta hogy rákos... tudta és nagyon félt de a testvéreit meg akarta óvni mindentől. Nem akarta hogy tudják, hiszen úgysem értenék meg. A legidősebb is 4 évvel fiatalabb nála. Csendben tűrte odabent a fájdalmat. Néha elfeledkezett róla, és szinte felhőtlenül kacagott a többi gyerekkel, de odabenn a szívéből szinte vércseppeként hullottak a könnyei. Liliben ott élt a szorongás. Nem értette mi történik körülötte, mégis most is minden erejével imádkozott.

- Drága jó Istenem! Én azt kérem karácsonyra, hogy Péter gyógyuljon meg! S apró kezei mellkasa előtt összekulcsolódva pihentek. Szinte görcsösen fonódtak egybe apró kis ujjai. Imádkozott szinte egész este, s nézte a hópelyheket az ablakon át. Nemsokára hazaindultak a vendégek és a gyerekek is aludni tértek. Mindenkinél külön szobája volt, ám Lili aznap úgy döntött Péterrel szeretne aludni. A kislány odabújt a bátyjához s egyre erősebben mormolgatta magában az imát. Álomba szenderült ám ajkai akkor is suttogták az imát, a kívánságot. Éjjel egy apró csillag hullott az égből. Az ablakon át bekopogott. A kislány kinyitotta az ablakot s a csillagból kitörő fény a fiú testére irányult. Csendesen aludt tovább s a kislány is visszafeküdt. Reggelre már csak álomnak tűnt az egész. A kislány tettét azonban a nyitott ablak nyikorgó hangja bizonyította. Mire felébredt már a szülők nem voltak ott, s Pétert sem találta

sehol. Amikor hazaértek az anya arcán felcsillant a boldogság. Odament a kislányhoz s a fülébe súgta: - Itt járt a Jézuska, teljesült, amit kívántál! A kislány rohant a bátyjához s hamar az ölébe ugrott, s boldogan nézte az egész család a karácsonyfát. S most már felhőtlen volt az öröm. Nem várom el, hogy bárki is elhiggye a történetemet. De ha valaki bele tud gondolni, és egy picit el is vonatkoztat, megértheti, miről szól. A testvéri szeretet mekkora erővel bír. Nem feltétlenül így történik ez meg a mindennapokban, de a kislány példája, mennyire szerette testvérét...talán példát mutat mindenki számára. Mert akárigaz is lehetne...

Forrás: www.hotdog.hu



Dutka Ákos

**KARÁCSONYI BESZÉLGETÉS
AZ ÚR JÉZUSSAL**

Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliónyi templomod van,
Kezdhetsz megint Betlehemnél.
Szalmajászolnál rangosabb hely
Uram, tenéked ma se jutna:
Soha messzibb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.

Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba, vagy Budapestre,
S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul –
Elfognának a tizedik szónál.

Mondjál csak új Hegyibeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyűlnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még egyszer
Az Embert rávenni Szeretetre –
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt keresztre.

1923. December 23.





JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉS TÖRTÉNETE

Télre járt már az idő, midőn Józsefnek és Máriának Betlehembe kellett utazniuk Augusztus, a római császár, ugyanis meg akarta számláltatni országának összes népeit és azért megparancsolta, hogy mindenki oda menjen, ahová való. József és Mária Dávid királytól származtak és ezért Betlehemből (Dávid városából) valók voltak. Oda kellett tehát menniük. Betlehem azonban kis városka volt, és mire ők odaértek, akkor már minden lakást elfoglaltak mások. Csak éppen egy istálló volt még üres. Nem tehettek egyebet, behúzódtak oda. És íme, itt született éjjel a kis Jézus, az Isten Fia, kiről az Úr angyala szólott Máriának. Mária pólyába takarta az isteni Kisdedet és jászolba fektette.



A Megváltó születése éjjelén kint a mezőn a pásztorok nyájaikat őrizték. Egyszerre nagy fényességgel megjelenik előttük az Úr angyala. A pásztorok megijedtek, de az angyal így szólt: - Ne féljete! Nagy örömhírt hozok: ma született Jézus, a Megváltó, Dávid városában. Ott fogjátok őt találni egy istállóban, pólyába takarva és jászolba fektetve. Az angyal elhallgatott, és sok más angyal szállt alá az égből. Az angyal sereg szépségesen énekelte e szavakat:

- Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jó embereknek! Az öröm-ének végeztével az angyalok eltűntek. A pásztorok ekkor Betlehembe mentek. Az istállóban csakugyan megtalálták a kis Jézust pólyába takarva, jászolba fektetve. Rögtön leborultak és jámbor szívvel imádták az isteni Kisdedet. Az isteni Gyermekek születése után nyolcadnapra kapta a Jézus nevét. Mikor pedig a kis Jézus 40 napos lett, Mária Józseffel együtt fölvitte őt a templomba, hogy a törvény rendelése szerint bemutassák s fölajánlják az Úrnak. A templomba jött ekkor egy istenfélő öregember: Simeon, aki igen vágyakozott a Megváltó után, és akinek a Szentlélek kijelentette, hogy amíg az Úr Fölkentjét meg nem látta, addig meg nem hal. És íme, Simeon a karjaira vette a kis Jézust s örvendezve, mondotta: - Már most, Uram, bocsásd el a Te szolgádat békességben, mert szemeim meglátták az Üdvözítőt.



Midőn a kis Jézus született, egy ragyogó fényes csillag jelent meg az égen. Messze földön, amerről a nap fölkél, élt három bölcs király. Mikor ezek meglátták a csillagot, mindjárt tudták, hogy megszületett a Megváltó. Mert már régi jóvondulás volt az, hogy ha a Megváltó születik, egy fényes csillag fog feltűnni az égen. A három bölcs tehát útnak indult, hogy fölkeressék a kis Jézust. Arra mentek, amerre a csillag volt. Addig mentek, míg Jeruzsálembe, a zsidóknak fővárosába érkeztek, melyben Heródes, a zsidók királya lakott. A bölcsek így kérdezősködtek:

- Hol van a zsidóknak most született királya? Mikor Heródes ezt meghallotta, nagyon megijedt, mert azt hitte, hogy Jézus az ő országában lesz király (pedig Jézus az Isten országának királya). De Heródes sem tudta, hogy hol született a Megváltó. Azért rögtön összehívta a papokat és írástudókat és megkérdezte őket. Ezek elővették a Szentírást, és azt olvasták benne, hogy a Megváltó Betlehemben születik.

Heródes ekkor magához hívatta a bölcseket és így szólt hozzájuk: - Menjetek Betlehembe, és ha megtaláltátok a gyermeket, üzenjétek meg, hogy én is elmenjek őt imádni. A gonosz Heródes azonban hazudott, mert ő nem imádni, hanem megölni akarta a kis Jézust. A három bölcs elindult Betlehem felé. Midőn odaérkeztek, a csillag éppen a szent család lakóhelye fölött ragyogott. Bementek, és csakugyan ott találták a kis Jézust édesanyja ölében. Leborultak tehát, átadták ajándékaikat (tömjént, aranyat és mirhát) és imádták az isteni Gyermecket.

(Folytatás az 5. oldalon)



(Folytatás a 4. oldalról)

Múltak a napok, és Heródes várva-várta, mikor jönnek már vissza a bölcsek. De azok nem jöttek, mert az Urísten álomukban megparancsolta nekik, hogy ne menjenek vissza Heródeshez. Ők tehát más úton mentek haza. Mikor végre a gonosz Heródesnek elfogyott a türelme, katonákat küldött Betlehembe, hogy öljenek meg minden fiút, aki még nem kétéves. Azt gondolta, hogy köztük lesz a Jézuska is. A katonák csakugyan meg is ölték a szegény, kis ártatlanokat. De a kis Jézus nem volt közöttük, mert Józsefnek már előbb egy angyal jelent meg álmában és így szólt:

- Kelj föl! Vedd a Gyermeket és Anyját és fuss velük Egyiptomba. József rögtön engedelmeskedett, és a szent család Egyiptomba menekült. Heródes halála után Jézus és szülei megint visszajöttek, de nem Betlehembe, hanem Názáretbe. Názáretben a kis Jézus csöndesen elvonulva élt szüleivel. Szelíd, kedves és jó gyermek volt; engedelmes és jámbor magaviseletével példát adott a város többi gyermekeinek, és mindenki nagyon szerette őt.



Hans Christian Andersen

A KIS GYUFAÁRUS LÁNY

Kegyetlen hideg volt, hullott a hó és már sötétedett; az esztendő utolsó napját mutatta a naptár. A kemény hidegben egy szegény kislány járta a sötétedő utcákat, hajadonfőtt és meztláb. Amikor elindult hazulról, még volt papucs a lábán, de annak nem sok hasznát vette. Mert a papucs nagy volt, igen nagy - az édesanyja hordta valamikor -, s ahogy két arra vágató kocsi elöl a járdára ugrott, egyszerre maradt le a lábáról mind a két papucs. Az egyikkel egy suhanc szaladt el - azt mondta, majd bölcsőnek használja, ha megházasodik, a másikat pedig meg se találta a szegény kislány. Meztláb járta hát az utcákat, és kicsi lábát kékre-vörösre csípte a kegyetlen hideg. Rongyos kis kötényét összefogta: egy halom kénes gyufa zörgött benne, egy skatulyát meg a kezében szorongatott. Egész álló nap hiába kínálgatta portékáját, egy szál gyufát se vettek tőle, és alamizsnát se adott neki senki: Ehesen és hidegtől reszketve vánszorgott tovább; szívszakasztó látvány volt szegény. Csillogó hópelyhek tapadtak szépen göndörödő, hosszú szőke hajára, de nem is gondolt vele.

Az ablakokból ragyogó világosság és sült liba pompás jó szaga áradt ki az utcára, hiszen ünnep volt, szilvesztereste. A szegény kis teremtsnek folyton csak ez járt az eszében. Behúzódott egy zugba, egy kiszögellő ház sarka mögé, s maga alá húzta csupasz lábát. Ott még jobban didergett, majd megvette az isten hidege, de hazamenni nem mert, hiszen egész nap egy garast se keresett, s az apja biztosan veréssel fogadná. Különben otthon se jobb, padlásszobájukban farkasordító hideg van, a tető hasadékein besüvít a szél, hiába tömték be szalmával meg ronggyal a nagyobb réseket. Már egészen meggémberedtek a kis ujjai. De jó lenne egy szál gyufa, csak egyetlenegy szál! Ha kihúzna egyet a skatulyából, odadörzsölné a falhoz, s meggyújtaná, a lángjánál megmelegíthetné a kezét! Végre rászánta magát, s meggyújtott egy szálát. Milyen vidáman sercent, s hogy lobogott a lángja! Fényes volt és meleg, mint a gyertyaláng, s a kislány boldogan tartotta fölébe a kezét.

Csodálatos láng volt az! A szegény kis gyufaárus lány úgy érezte, mintha szép réztetejű, rézcsövű vaskályha előtt ülne - olyan jó volt nézni a tüzet, olyan jólesett melegedni mellette! Már a lábát is kinyújtotta, hogy átjárja a meleg, de abban a pillanatban kilobbant a gyufaláng, eltűnt a vaskályha, s a kislány ott ült a hideg falszögletben egy gyufacsonkkal a kezében.

Elővett egy másik gyufát, meggyújtotta. Odahullt a fény a falra, tenyérynyi világosságot vetett rá, s azon a helyen átlátszó lett a fal, mint a tiszta üveg: a kis gyufaárus lány beláthatott a szobába. Hófehér terítővel letakart, nagy asztal állt odabenn, finom porcelán edények csillogtak rajta, s a közepén aszalt szilvával meg almával töltött sült liba illatozott. S ami a legcsodálatosabb volt: a sült liba egyszer csak kiugrott a tálból, s késsel-villával a hátában, bukdácsolva indult a kislány felé.

De jaj, megint ellobbant a gyufa lángja, s nem látszott más, csak a pusztá, hideg fal. Újabb gyufát gyújtott: fényénél gyönyörű szép karácsonyfát látott, még szebbet, ragyogóbbat, mint amit karácsony este a gazdag kereskedő szobájában, amikor belesett az üvegajtón. Ott ült a fa alatt, s nézte a száz meg száz gyertyát az ágak hegyén, a tarka díszecskéket, amiket eddig csak kirakatban láthatott. Már nyújtotta a kezét, hogy levegyen egyet, de akkor megint kihunytt a csepp láng, és a sok karácsonyi gyertya lassan a magasba emelkedett, föl egészen az égig, s ott csupa tündöklő csillag lett belőle. Egyszer csak kivált közülük egy, s lehullott; ragyogó fénycsíkot hasított a sötét égen. - Valaki meghalt! - mondta a kislány; emlékezett rá, hogy a nagyanyja, az egyetlen, aki jó volt hozzá, s aki már rég meghalt, egyszer azt mondta „Valahányszor lehull egy csillag, egy lélek áll az isten színe elé.” Megint odadörzsölt egy szál gyufát a falhoz, s egyszerre nagy világosság támadt körülötte. A tiszta fényben ott állt rég halott nagyanyja, és szelíden, hívogatóan nézett le kis unokájára. - Nagyanyó! - kiáltott föl a kislány. - Nagyanyó, vigyél magaddal! Tudom, hogy itthagysz, ha a gyufa végigég, eltűnsz, mint a meleg kályha meg a sült liba, meg a gyönyörűség szép karácsonyfa! Ne hagyj itt, nagyanyó! És gyorsan a falhoz dörzsölt egy egész csomag gyufát, hogy marassza a kedves nagyanyót; a sok gyufa olyan fényességet árasztott, mintha a nap sütött volna. A nagyanyó sohasem volt ilyen szép, ilyen erős. Karjára emelte a kislányt, s felemelkedett vele; magasra, igen magasra, ahol nincs hideg, éhség, félelem, ahol csak öröm van és fényesség. A hideg reggelen ott találták a kis gyufaárus lányt a házszögletben: kipirult arca mosolygott, de élet már nem volt benne, megfagyott a csodákkal teli éjszakán. Ott feküdt a halott gyermek új esztendő reggelén, körülötte egy halom gyufásskatulya és sok-sok elégett gyufaszál. - Melegedni akart szegényke! - mondták az emberek. Nem tudta senki, mennyi gyönyörűséget látott, s milyen fényesség vette körül, amikor nagyanyja karján mindörökre elhagyta ezt a sötét világot.





Jókai Mór

A KOLDUS GYERMEK

Az apját leütötte a hajókötél, a vízbe fulladt. Az anyja mosóné volt; éjszakai munkában meghűtötte magát, forró lázat kapott, meghalt. A kis fiú egyedül maradt még alig volt négy esztendő.

Mikor kivitték az anyját is a temetőbe, a kis fiú elgondolta magában: „már most ki fogja nékem mondani: kedves kis fiam? Ki fog én nekem kenyeret adni reggel, este? Ki vet nekem már ezután ágyat, ki ad rám tisztát, ha elszennyesedem, ki vesz az ölébe, ki csókolgat meg, hogy ha valamim fáj?”

A szomszédok is elköltöztek ki ide, ki oda, idegenek jöttek a régiek helyébe, a kinnél ha megjelent a kis fiú, ha bekérekedett ajtaikon, azt kérdezték tőle: „mit akarsz? mit keresel itt? takarodjál innen!” El is takarodott szegény, kiment az utcára, a hol senkit sem ismert, megállt egy szögletnél szépen, s úgy nézett a jövő menő emberek szemébe: nem hasonlít-e valaki az ő apjához, anyjához? hogy azt megszólíthatná. Híjjába nézte azokat, az embereknek más dolguk van, mint az ögyegő gyerekekre ügyelni. A ki mai világban valamit akar kapni, annak ki kell nyitni a száját. Az igazi koldus gyerek jobban érti a mesterségét; az utánok szalad a cifra uraknak, hozzájuk keni feni magát piszkos czondráival; azok azután csakhogy megszabaduljanak tőle, vetnek neki valamit. Az olyan koldus, a ki csak sírni tud, meghalhat éhen.

Meg is halt volna éhen a kis poronty mindjárt az első két napon, ha egy jámbor öreg gyümölcársú asszony nem árult volna ott azon a szögleten, a melyikhez ő szegődött. ez csak elnézte, mit ácsorog az a kis fiú ottan olyan sokáig. Talán bizony lopni akar? Mikor aztán látta, hogy estig nem mozdul onnan, megszánta. Kiválasztott számára egy ütődött almát: nesze, fogjad, hanem aztán már most eredj haza!

A kis fiú hozzá volt szoktatva a szófogadáshoz s a hogy mondták neki, hogy menjen haza, szépen elindult haza. Akkor pedig már este volt, és este nagy városban minden ház ajtaja be van zárva. A kis árva fiú úgy elsirdogált magában a mikor elgondolta, hogy neki sehova sem lehet bémenni; ő reá sehoh sem várnak, az ő számára sehoh sem vetettek ágyat. Azután összehúzta magát egy kapu szögletében, s ott nagy sirtában elaludt, álmában megölelgette azt a követ, a mi olyan jó volt, hogy gyenge tagjait a szél ellen védelmezte s azt mondta neki: „édes anyám.” Éjszaka is sokszor felébredt, mikor úgy fújt a hideg szél, s nyögve fordult másik oldalára, mikor olyan kemény volt az ágya. Másnap megint felkereste az jó kofa-asszonyt, a ki láva, hogy olyan bús szegényke, ismét neki adta étel maradékát.

Harmadnap, negyednap megint ott találta a jó öreg asszonyt. Ötöd nap pedig hiába várt reá a szegleten, sokan jöttek mentek az utcán, még többen, mint egyébkor, csak az öreg nem jött ezúttal. A kis árva fiú végre megkérdezte egy féllábú koldustól, (nagyobb urat nem mert megszólítani):

– Hol van most a jó néne?

– Ma nem fog itt árulni, fiam, felelt neki a koldus, mert ma ünnep van.

– De hát miért van ünnep?

– Mert ma született a Jézus, látod kis fiam, hogy mennek az emberek a templomba.

Ahová annyian mennek, oda tán neki is szabad bémenni, gondolá a kis árva, s hogyan örült, midőn látta, hogy ebből a nagy-nagy házból, a minél szebb háza senkinek sincsen, nem utasítják ki, nem kergetik el, nem kérdik tőle: mit akar itten? hanem engedik ott gyönyörködni abban a sok szép énekben, s el lenni a sok ékes öltözetű úr között. Valami nagy tiszteletre méltó ember azután sokat beszélt a népnek, elmondá, hogy született a kis Jézus jászolban,

pásztorok között, hogy élt szegénységben, nyomorúságban, s hogy szerette azután is a kis gyermekeket mindig. Úgy elhallgatta volna napestig, a mit ez a tiszteletre méltó férfi beszélt. Egész estig mindig talált templomot nyitva; estve azután azokat is becsukták s ő ismét az utcán maradt. Annyi ablak ki volt világítva az utcákon, fényes hintók robogtak alá s fel; ragyogó boltablakokban fenyőfák voltak kitéve, égő viaszgyertyákkal, cukor angyalkákkal, picike bölcsőkkel, azokban aludt a kis Jézus. A kis árva úgy eltudta azokat nézni. Mosolygó asszonyok jöttek a boltokba, vásároltak azokból a tündéri szépségekből, kiki vitte haza, kis fiának, kis leányának, – a mit a kis Jézus küldött nekik. Olyan szép a kis Jézus születésnapja! Csak olyan hideg ne volna ezen a napon! Jó azoknak, a kik meleg kályha mellett édes anyjaik keblén hallgathatják a szél süvöltését; de a ki nem tudja, hogy hová menjen haza ilyen zord időben! Ismét csak visszatért a templom ajtajához, ott letérdelt kis kezeit összetéve: – Édes Jézuska, – a ki úgy szereted a gyermekeket; – ha volna szükséged olyan kis szolgára, a milyen én vagyok, vennél engemet magadhoz. ...S a nagy Megváltó meghallá kis szolgája kérését és elvette őt magához, a kit senki sem tartott magáénak a földön. Ott elaludt a kis gyermek és felébredt – a mennyországban. ...Ti, kik vigadtok s örültök szent Karácson napján, emlékezzetek meg azokra, a kik éheznek és szomorkodnak!



FALINAPTÁR 2013



**A NAPTÁR LETÖLTETHETŐ A
PERESHUNOR.FREEWB.HU
WEBOLDALRÓL**



**A Hívó Szó következő lapszáma 2013.
Február 15-én jelenik meg.**

HÍVÓ SZÓ**Önálló hitéleti havilap**

540431 Marosvásárhely, Kakukk utca 1. szám

E-mail: pereshunor@hotmail.com

Mobil: 0740-262880

Szerkeszti és tördeli: Peres Hunor